

i det sidste Aars Tid har indført et System, ved hvilket man søger at tilsikre Udvandrerne Beskæftigelse straks ved Ankomsten til Kanada, et System, som, saa vidt man kan skønne, virker ret tilfredsstillende, om end det naturligvis svigter i enkelte Tilfælde. Udenrigsministeriet søger saa vidt muligt at følge de nævnte Selskabers herværende Repræsentanters Arbejde.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om der gennem Forhandling maatte kunne faas en Landstrækning af god Jord i Kanada stillet til Raadighed for danske Udvandrere, skal jeg blot oplyse, at denne Sag ved flere Lejligheder er blevet bragt paa Bane under de Forhandlinger, man har ført med de forskellige Repræsentanter for de canadiske Immigrationsmyndigheder, som har været paa Rejse i Danmark. Det synes imidlertid at være en almindelig Opfattelse, at Gruppeudvandring, der har til Formaal at faa alle Deltagerne til samtidig at bosætte sig i et bestemt Distrikt, af forskellige Grunde er en mindre heldig Form, og man kommer derfor mere ind paa ved Siden af den sædvanlige Uvandring af enkelte Personer, som slaar sig ned, hvor de kan finde Beskæftigelse, at danne Kolonier paa den Maade, at de først ankomne udgør Kærnen i Kolonien, som derefter langsomt vokser sig større og større, efterhaanden som man bliver klar over, om det er et Sted, som er virkelig egnet for Danske.

Problemet synes i saa Henseende allerede at være delvis løst for Kanadas Vedkommende, idet der findes en Mængde danske Kolonier Landet over. Den ældste af disse er Kolonien New Denmark i New Brunswick, som blev grundlagt allerede i 1872, og som i det sidste Aars Tid har faaet tilført nyt Blod, idet mange nyankomne Danske har faaet Beskæftigelse der.

Et af de sidste Foretagender, der er iværksat af denne Art, er Dannelsen af Kolonien Pass Lake i Ontario, som vistnok i Hovedsagen opfylder det fremsatte Ønske om at faa tilvejebragt Landstrækninger af Jord, som staar til Raadighed for Danske. Provinsen Ontarios Regering har nemlig ved Pass Lake stillet et betydeligt Omraade til Disposition for nyankomne Danske, som paa særdeles gode Vilkaar kan blive Jordejere. Efter hvad man har bragt i Erfaring, er der nu i denne kun 3 Aar gamle Koloni ca. 50 danske Familier, som alle er godt tilfredse med Forholdene.

Et Foretagende af lignende Art søges dannet i Nærheden af St. John i New

Brunswick, men dette er endnu saa nyt, at man ikke kan sige noget nærmere om dets Natur. I det store og hele kan det vist siges, at der, saa længe man ikke vil gaa over til at opmuntre til Uvandring, er gjort, hvad der kan gøres, for at støtte og vejlede danske Udvandrere, og at denne Hjælp har været særdeles virksom, hvad Uvandringen til Kanada vedrører.

Om Tiden maatte være inde til en Ændring af de almindelige Retningslinier, Ministeriet har fulgt i sit Arbejde paa dette Omraade, vil formentlig finde sin Løsning, naar den af Uvandringskommissionen afgivne Betænkning i en nær Fremtid maatte komme under Debat her i Tinget.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal bestræbe mig for at besvare de forskellige Forespørgsler og Bemærkninger, der er rettet til mig, saa kortfattet som muligt.

Jeg skal først nævne det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensens Udtalelser angaaende Fremgangsmaaden ved Inddrivelse af Restancer af Amtstueskatter. Reglerne desangaaende har jo deres Grundlag i Amtstueforordningen af 1840 og nogle enkelte senere Bestemmelser, og disse er saa udførlige, at de vedkommende Embedsmænd vistnok ikke behøver noget særligt Cirkulære med Hensyn til Fremgangsmaaden, undtagen hvor særlige Forhold indtræffer, som kan begrunde en særlig Vejledning. Forholdet er da ogsaa det, at saa snart Amtstuen har afgivet sin Liste over Restancerne, gaar det videre Arbejde efter Loven over til Retsbetjentene og Fogeden, og Amtstuen har intet at gøre med Inddrivelsen hverken ved Udpantning eller Auktion, idet det hele varetages af Retsplejens Embedsmænd, som handler under eget Ansvar og under Appel til Domstolene.

Det er altsaa ogsaa Fogeden som Dommer, der afgør, hvad der skal pantes i, og det er Fogedretten, der træffer Afgørelse f. Eks. om Sagførerhjælp. Her kan Administrationen ikke give Retsbetjentene bindende Ordre, men den private kan jo tage Kendelse og appellere Sagen. Der er ikke Tvivl om, at der maa pantes først i Løsøre og kun, naar der ikke findes egnet Løsøre, i fast Ejendom. Det staar ogsaa klart i Amtstueforordningen, og herom kan Retsbetjentene heller ikke være uvidende; men noget andet er det jo, at det kan forekomme, at en Skatteyder ikke ønsker, at der pantes i Løsøre.

Hvad Spørgsmaalet, som det ærede Medlem dvælede meget ved, om Sagfører-